

Ξεπέρασθε τὰ μάγουλά του.
Καί ξύπνησε...

Ξύπνησε μ' ἓνα αἰσθημα μικρό μέσ' στήν καρδιά, σάν αὐτό πραγματικῆς κηδείας.

Ἐμεινε πολλή ὥρα ἔτσι, ὥστόσο νά συνέλθει.
Ὅταν συνήλθε, τὸ πρῶτο πράμα ποῦ ἀντίκρισαν τὰ μάτια του, ἦταν τὸ κρῆνιο. Τοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπε καί πάλι τὸ νεκρὸ, καθὼς εἶχε περάσει στ' ὄνειρό του.

Ἐβλεπε τὰ χεῖλη τ' ἀνοιγμένα, τ' ἄσπρα τὰ δόντια, ποῦ λιποκοποῦσαν, ἄν καὶ κίτριναμένα ἀπ' τὸ χῶμα.

Ἐβλεπε, ἀκόμα, ὅλη τὴ νοσταλγία τῆς ζωῆς, ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς, μέσ' στὸ ἀδειανὸ ἐκεῖνο κατκαλο, ποῦ τὸν παρατηροῦσε μέσ' στὰ μάτια.

Πέρασε τὰ χέρια πίσω στὸ κεφάλι του, κ' ἄρχισε νά σιλολογίζετα.

Εἶδε τὴ ματαιότητα τῶν πόθων, τὴν εἰρωνεία τῶν ὄνειρων τῆς ζωῆς, τὴν τερατώδη ματαίωσιν. Διάβασε ὅλη τὴ χροεκοπία τῶν ἀνθρωπίνων εἰσωνίων αἰσθημάτων, ὅλη τὴ φοβερὴ μελαγχολία τῆς αἰωνίας ἀνθρωπίνης προσπάθειας, τὴν ἰστορία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καθὼς συμβαίνει στήν πραγματικότητα, στυγνῆ, σπαραχτικῆ καὶ τιποτένια.

Ἀπ' ὄψε, ἄκουγε τὸν κόσμο ποῦ περνοῦσε, τίς φωνές τῶν μικροπολητῶν, ποῦ διαλαλοῦσαν τὸ ἐπιτόκειμά τους—καί τοῦ ἤλεε νά γελάσει ξαφνικά...

Δὲν εἶχε πιά τὸν τρόπο τοῦ κρῆνιου—ἀλλὰ μιά λύπη τεραστία στήν καρδιά, μιά λύπη ἄσπρη καὶ δίχως λόγο, γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του—μιά λύπη ποῦ δὲ θάβρισκε ποτὲ παρηγοριά, καὶ ποῦ θὰ τὸν ἀπέλιζε γιὰ πάντα...

Ἐνωθε πῶς, μ' αὐτὴ τὴ λύπη στήν καρδιά, δὲ θὰ μπορούσε πιά νά μελετήσῃ, οὔτε νά ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τίποτε...

Τότε κάποιος χτύπησε στήν πόρτα.

Ἦταν ὁ γραμματοκομιστής. Τὸν εἶχε φέρει κάποιος γράμμα. Τὸ εἶχε ρίξει ἀπ' τὴ χαρμαῖδα.

Τὸ πήρε, καί τ' ἄνοιξε μηχανικά. Ἦταν ἓνα γράμμα τοῦ πατέρα του. Ἀνυποχρῶσε γιὰ τὴ σωτῆρα του, καὶ οὐχόπως πῶς τοῦστελνε τὰ χρέματα ποῦ γύρισε.

Ἦ εἶδεν αὐτὴ, ποῦ δὲν περνοῦσε, τὸν Ξαναγύρισε καί πάλι στὴ ζωῆ.

Ντύθηκε γρήγορα, χτενίστηκε κομψά, ἔδεσε τὴ γραβάτα του μὲ χέρι, κ' ἐτοιμάστηκε νά κατεβεῖ τὴ σκάλα, γιὰ νά προλάβει τὸ πανεπιστήμιον.

Καί τὴ στιγμή ποῦ γύριζε τὸ πόμοιο τῆς πόρτας, τὰ μάτια του ξανάπεσαν ἀπάνω τοῦ κρῆνιου.

Ἐκάμε τότε βιαστικὰ μετοβολή, ἀνέβηκε σὲ μιά καρέκλα, καί γιὰ καλὸ καί γιὰ κακὸ—ποῦς ἔφερι;—χωρὶς κ' ὁ ἴδιος νά μπουεῖ νά πεῖ γιὰτὶ, τοῦ βούλωσε τίς ἀδειανές του κόγχες, μὲ δύο μεγάλα ἄσπρα τριαντάφυλλα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀγαθότης τοῦ Κουμουνδούρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος, ποῦ φημιζότανε γιὰ τὴν ἀκρα τὸν ἀγαθότητα, ὅταν ἔγινε Προβιτουργός τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνέλαθε καὶ τὸ ὑπογεγίτο τῶν Ἐσωτερικῶν, πληροφοροῦθηκε ἀπὸ τὸ γενικό γραμματεῖα τοῦ ὑπουργείου, δι' ὁ τιμηματώδους Ἡλίας Βαρελιδῆς, περιφραμένους καὶ ἐντιμος ὑπάλληλους ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του.

Τὸν ἐκάλεσε τότε καὶ τὸν φώτισε γιὰτὶ παραιτεῖται.
—Αὐτὸ, κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπε ὁ Βαρελιδῆς, δὲν σημαίνουν ἡ πολιτικῆς ἰδέες μου μὲ τίς δικές σας.

—Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀγαθότατος Κουμουνδούρος. Δὲν ἔχω μάλιστα καμιά δυσκολία νά συμφωνήσω ἐγὼ μὲ τίς δικές σας. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος νά παραιτηθῆτε. Κι' ὁ Βαρελιδῆς ἀπέσυρε τὴν παραίτησί του.

Προσόντα Ἑλλήνης πρεσβετοῦ.

Σὲ μιά ἀποκρητικῆ ἡμερῆδι τῆς κηρίας Σχλητῶν βρισκόταν καὶ ἓνας Ἑλλήν διπλωμάτης, ποῦ ἦταν πρῶτος πρεσβετῆς στὴ Ρώμῃ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφράσει ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ κάποιον βιβλίον, σὲ κάθε σελίδα τοῦ ὁποῖου ἐπὶ ἔρχαν ἀρετοὶ μαργαρίτες μεταφραστικοί.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεταφρασμένους δημοσιογράφους τὸν πλησιάζει ἔξωφρα καὶ ἀρχίζει νά τοῦ μιλάει Ἰταλικά.

- Ὁ διπλωμάτης τὸν διακόπτει καὶ τοῦ λέει :
- Γιατὶ δὲν μιλάτε τὴ γλῶσσα τοῦ ἠμεταῦ σας ;
- Ποιὰ γλῶσσα ; τοῦ ἀπάντηε ὁ δημοσιογράφος. Μήπως ἐκείνη στήν ὁποία μεταφράσατε τὸ γνωστὸ Γερμανικὸ ἔργο ;
- Μάλιστα.
- Ἐκείνη δὲν... τὴν καταλαβαίνω. Εἶνε γλῶσσα δικῆς σας ἐφευρέσεως.
- Εἶσαι βλάσας, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ διπλωμάτης.
- Ἄν ἤμουν βλάσας, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος, θά... σὰς εἶχα ἀνικαταστήσει στὴν πρεσβεία τῆς Ρώμης.

Τὰ σς συγγάρια

Ὁ μακαρίτης Δημ. Πάλλης δὲν ἐχόνηνε τοὺς δικαστικούς, τοὺς ὁποίους, ἔκτος τῶν ἄλλων, ἀποκαλοῦσε καὶ «σφουγγάρια»!

Μιά μέρα ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. Νύνιος Μαζοῆς τὸν παρακάλεσε νά τοῦ ἐξηγήσῃ γιὰτὶ τοὺς λέει «σφουγγάρια».

- Γιατὶ ἡ Πολιτεία τοὺς ἔχει γιὰ νά καθαρίζουν κάθε ρύπον ἐγγληματικὸν καὶ αἰτοῖσι...
- Τί κάνουν ;
- Τὸν... ἀπορροφάνε!...

Ὁ Σωκράτης κι' ἡ γίδες

Μιά φορὰ μιλοῦσε στὴ Βουλὴ ὁ μακαρίτης Κότταρης.
Ἡ συζητήσις ἦταν σχετικὴ μὲ τὴν ἠσοκλοπία καὶ τίς ὑπερβαίους τῶν ἀποστασμάτων.

Ὁ Κότταρης λοιπὸν κατεφέρετο ἐναντίον διαφόρων ἀποστασιατωχῶν, ποῦχαν οἰμαῖζε τίς στάνες τῶν τοσπάνηδων καὶ δὲν τοὺς εἶχαν ἀφήσει οὔτε «ρετοῦλας, οὔτε γίδα. Πάνω λοιπὸν στὴ φορὰ τοῦ εἶπε καὶ τὸ ἔξης ἀμίμητο :

«Ἐξ αἰτοῦ, κύριοι βουλευταί, ὁμοίωμενος κ' οὐ μέγας ἦμῶν ἐκείνους πρόγονους, οὐ κύριους Σωκράτης, ἀνέκραξε στὴ Βουλὴ τοὺν Ἀθηνῶν : «—Κύριοι βουλευταί, εἴεν οἶδα δι' οὐδὲ ἓ γίδα ἀπόμεινε στὰς Ἀθήνας, ὅπως κί τῶρα στὴ Θεσσαλία!...»

Ἡ Βουλὴ γελοῖσε μὲ τὸ «ἐν οἶδα οὐδὲ γίδα» αὐτὸ ἐπί... ἡμεῖς!

Ἑλλήν Νομάρχης

Σὲ μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες νομαρχιακῆς μεταβολῆς διορίστηκε νομάρχης καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδέα ἰδιοκτητικῆς ἰδιοφροσύνης.

Ὅταν ἐπρόκειτο λοιπὸν νά πῆθῃ στὴ νέα του θέσι, τηλεγράφησε στὸ διευθυντὴ τῆς Νομαρχίας :

«Ἐρχομαι αἰθῶν προίαν
Κάματε κρητηθῆ οἰκίαις».

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἔπεσε στὰ χεῖρα τοῦ κ. Θεοδοσιουτοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐνεχείρισε στὸ Βενιζέλο.

Καί ὁ Βενιζέλος σάν τὸ διάβασε κοίτησε τὸ κεφάλι του καὶ λέγετα δι' ἑτε :

—Ἄλλοιμονο!... Πῶς θὰ κ α μ ω κ ε ν ν α κ ρ α ἱ θ η ἢ... μεταδύσεως τοῦ κ. νομάρχου στὴ νέα του θέσι;...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ

Μιά φορὰ ὁ Μερβάν, ἀδελφός τοῦ Χαλίφη τῆς Βαγδάτης, ποτῆσταξε νά τοῦ χρίσουν ἓνα παλάτι μὲ μεγάλους κήπους ποῦ θὰ ποτίζονταν μὲ νερὸ φερμένο ἐπίτηδες μὲ σωλήνες ἀπὸ τὸ βουνό. Ὅταν τελείωσε τὸ χρίσιμο τοῦ παλατιοῦ, ποῦ ἔμοιαζε μ' ἓνα μικρὸν παράδεισο τῆς γῆς, ὁ Μερβάν ἔβαλε νά γράψουν ἀπάνω ἀπ' τὴν πύλη τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή :

«Ὁ Μερβάν, δοῦλος τοῦ Ἀλλάχ, ἔχτισε αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ τὸ χαρίζε στὸν εὐτυχέστερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου».

Δὲν πέρασε πολλή ὥρα καὶ νά σου! παρουσιάστηκε στὸ Μερβάν ἓνας κάτοικος τῆς Βαγδάτης, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

—Ἀφέντη, ἔρχομαι νά σοῦ ζητήσω νά πραγματοποιήσῃς τὴν ὁπίσχεσί σου. Τὸ παλάτι αὐτὸ ἀπὸ σήμερα εἶνε δικό μου.

—Μά πῶς, φίλε μου ; Εἶσαι λοιπὸν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος ;

—Βέβαια. Ἡ δουλειὰ μου πηγαίνει πολὺ καλά, ἡ γυναῖκα μου εἶνε τίμα καὶ καλή, τὰ παιδιὰ μου ἀρετὰ προκομμένα καὶ ἡ ἰγεία μου ἔξαιρετῆ. Δὲν ἰστορεῖ νά βρισκεται ἄλλος πῶ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα.

—Ἀπατάσαι, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μερβάν. Ἄν ἐνώμιζες τὸν ἑαυτὸ σου πραγματικὰ εὐτυχισμένο, δὲν θὰ ἐρχόσουν νά ζητήσῃς τὸ παλάτι μου.

